

και ιδιαίτερα για την αγραμματοσύνη που τον «έδερνε» και τα «γουρουνοτσάρουχα» που φόραγε κατά την αρχική του μετάβαση στη Σχολή Χωροφυλακής το 1945, τότε που πήγε να γίνει χωροφύλακας;

Απαντώ ευθέως: Όχι μόνο γνωρίζω λεπτομέρειες, αλλά και τις... παραγνωρίζω αυτές!

Επειδή στις 13 Νοεμβρίου του 1945 εγώ, εκείνος και πολλοί άλλοι ξυπόλητοι και το ίδιο με μας αγράμματοι «καρναντζόβες» και κατά χιλιάδες τα παιδιά εκείνα, που στα χωριά τους ήταν τσοπάνηδες, κτηνοτρόφοι, γεωργοί και εργάτες γης, φορώντας τα περισσότερα μπαλωμένα ρούχα, σχισμένα παπούτσια ή ακόμη και «περίκαλα» γουρουνοτσάρουχα- τα φτιάχναμε και μόνοι μας- κληθήκαμε και παρουσιάστηκαμε στις Σχολές Χωροφυλακής να γίνουμε χωροφύλακες!

Εξερχόμενοι των Σχολών -Μάρτιο 1946- σε διάφορες υπηρεσίες ανά την Ελλάδα μας έστειλαν και εγώ με άλλους συναδέλφους και το Δημήτρη στην παρέα μας, στη Σπάρτη βρεθήκαμε και ο Αστυνομός του Τμήματος Μοίραρχος Χρήστος Βάλαρης με άνωθεν εντολή κάποια μέρα, στο μεταβατικό απόσπασμα του Ανθυπασπιστή Χωροφυλακής Σπυρίδωνα Κωστελέτου, μας προώθησε.

Εκεί, σε διάφορα σημεία της περιοχής Λακωνίας και ιδιαίτερα στα περάσματα των Πάρνωνα και Ταϊγέτου, νοιώσαμε αρκετές φορές μεταξύ μας τον αβάστακτο ψυχικό πόνο από την απώλεια αγαπημένων μας συναδέλφων...

Και ύστερα, εκείνος -ο Δημήτρης- από τη Σπάρτη και εγώ από τη Λαμία, στην οποία υπηρεσιακά είχα βρεθεί σε μια ευλογημένη στιγμή, μας «άρπαξε» υπό την προστασία της μια αόρατη δύναμη και το Μάρτιο 1947, πάλι μαζί με τον Δημήτρη, «πήραμε» το δρόμο ή καλύτερα το πλοίο «ΑΡΜΑ-ΤΑΓΩΓΟ ΧΙΟΣ» και στα Δωδεκάνησα πήγαμε για να βρεθούμε αντάμα το 1948 ή το 49 στις Γυμνασιακές αίθουσες του Βενετοκλείου.

Τον Νοέμβριο του 1949, δίδοντας εξετάσεις για τη Σχολή Υπαξιωματικών, ξανά με το Δημήτρη φύγαμε για την Αθήνα, και τον Ιούνιο του 1950 μόλις τελειώσαμε την εκπαίδευση, μαζί πάλι χτυπήσαμε δειλά την πόρτα του Αρχηγού μας Στρατηγού Σόλωνα Τσαούση και με ένα του πατρικό «ΝΑΙ» στο δικό μας αίτημα, μας γύρισε στη Ρόδο με το αιτιολογικό συνέχισης των σπουδών μας. Και αυτό το καθοριστικό ΝΑΙ του κ. Αρχηγού ήταν αιτία να συνεχιστούν οι σπουδές μας παράλληλα με την εκτέλεση των όποιων καθηκόντων μας και κάποτε αποφοιτήσαμε του Σχολείου μας, για να χωρίσουν στη συνέχεια οι δρόμοι μας επειδή ο Δημήτρης προτίμησε να συνεχίσει το πνευματικό του περπάτημα σε απροσπέλαστα ανηφορικά μονοπάτια τα οποία δεν άντεχαν τα δικά μου «κότσια» να δρασκελίσουν.

Ο Θεσσαλός «αρκούδος», ακάθεκτος και αποφασιστικός με επάξιες υποτροφίες και μεγάλη συμπαράσταση από πολλές πλευρές της δασκάλας συζύγου του κας Σοφίας Χατζηστρατή, συνέχισε να διαπρέπει και να επιτυγχάνει τα για πολλούς άλλους... ακατόρθωτα!

Αλλά ήταν και ως άνθρωπος καλός και ευαίσθητος ο Καθη-

γητής Κρικώνης. Ευγενής και άσπογος στη συμπεριφορά του προς όλους και ιδιαίτερα στους συναδέλφους του.

Θυμάμαι πως εμένα προσωπικά την ημέρα της ομιλίας του στη Ροδιακή Λέσχη, με είχε τοποθετήσει σε τιμητική θέση και ακριβώς πίσω από τον Γυμνασιάρχη Κοντζιά και ανάμεσα σε καθηγητές μας!

Ήμουνα βλέπετε από τους πρώτους που γνώρισε στη Σχολή Χωροφυλακής, και στα μετέπειτα χρόνια και ο μοναδικός συμμαθητής του και συνάδελφος, στο Ιστορικό Βενετόκλειο της Ρόδου!

Κάποια στιγμή, εκεί στην αίθουσα, αισθάνθηκα... αμήχανα, βλέποντας πίσω μου πολλούς και με στολή δικούς μας αξιωματικούς και σε μεγάλο βαθμό Ιεραρχίας. Τότε ένοιωσα πράγματι αμήχανα αλλά και όμορφα, ιδιαίτερα όταν ο Γυμνασιάρχης μας στην παρουσίαση του ομιλητού, αναφέρθηκε ονομαστικά στους μαθητές του χωροφύλακες, δηλαδή σε μένα και στο Δημήτρη!

Λίγη αίσθηση τότε ««έκλεψα» από το φίλο μου, όπως και λίγα χειροκροτήματα των παρισταμένων.

Από τότε δε θυμάμαι ποτέ άλλοτε να με χειροκρότησαν και δικαιολογημένα επειδή δεν υπήρξε και κανένας λόγος τέτοιας εκδήλωσης.

Πέρασε πολύς καιρός και το Δημήτρη είχα να τον δω κάπου σαράντα πέντε (45) χρόνια. Προ τετραετίας περίπου, και για λίγες μέρες τον φιλοξένησα στο φτωχικό μου εδώ στο Βόλο.

Ογδοντάρης πια, με πάλλευκα τα μαλλιά του αλλά με ένα βλέμμα διαπεραστικό και καθαρό όπως τότε! Αν πείτε για το μυαλό του, εκείνο είχε τη ζωντάνια ενός πανέξυπνου «αρκούδου» του Ολύμπου!

Δεν τον «κόλλαγε» ύπνος ούτε και στις μεταμεσονύκτιες ώρες. Γνώστης των πάντων και ομολογώ πως αλήθεια σκεπτόταν! Δεν άντεχα στην κόπωση, τον εγκατέλειπα και πήγαινα για ύπνο, αφήνοντας το γιο μου το Ζήση να τα «βγάλει πέρα» μαζί του με... «κονταρομαχίες» και ενίοτε φιλικούς διαξιφισμούς!

Αυτός ο γέρος «ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΤΑΙΡΙ» στη ζωντάνια και θύμησή του! Εξακολουθούσε να κατέχει τα πρωτεία όπως και στα νιάτα του !

ΦΙΛΕ ΔΗΜΗΤΡΗ: Λυπήθηκα για το χαμό σου όπως θα λυπήθηκαν πολλοί γνώριμοι συνάδελφοί σου και οι πολυπληθείς μαθητές σου. Στα προσφιλή σου πρόσωπα από το Βόλο, εκφράζω και με όλη μου την οικογένεια τα πλέον θερμά μου συλλυπητήρια. Όσο για τη μακρινή δική σου στράτα, σου εύχομαι να μη συναντήσεις κανένα εμπόδιο και στον «πανεπιστημιακό» εκείνο άγνωστο χώρο των ψυχών, να βρεις την γαλήνη που σου ταιριάζει!

Δεν αποκλείεται να συναντήσεις και τον άλλοτε Αρχηγό μας Σόλωνα Τσαούση, θα έχεις πολλά να πεις σε εκείνον τον ευγενή και καλοσυνάτο Ρουμελιώτη! ΑΙΩΝΙΑ ΣΟΥ Η ΜΝΗΜΗ! ]

ΣΗΜΕΙΩΣΗ : Δημοσιεύτηκε στη «Ροδιακή» την 2-8-2009, σελίδα 56.